

İÇİNDEKİLER

Düşlemeden Yazdıklarım: Maraton • 11
Abdi İpekçi • 19
Talât Sait Halman • 22
Attilâ İlhan • 29
Yunus Nadi Öykü Yarışması: Orhan Erinc ve Doğan Hızlan • 31
TRT'den Zeki Sözer • 37
Hasan Pulur • 39
Yüce Şair Yahya Kemal Beyatlı • 41
Pek Değerli Yazın Ustamız Yaşar Kemal • 43
Politika ile Aramdaki Soğukluğun Nedeni • 45
Faruk Nafiz Çamlıbel • 47
Bir Saraylı Hanımefendi • 49
Şair Halil Kocagöz • 52
Ece Ayhan • 55
Aziz Nesin • 56
Sunay Akın • 61
Kütahyalı Ressam Ahmet Yakupoğlu • 64
Gönül İnsanı Bir Ressam: İsmail Acar • 66
Gönül Borcum • 68
Saz ve Söz Ustası Ahmet Hisarlı • 70
Tiyatro Sanatçısı Muammer Karaca • 73
İlk Kadın Tiyatro Sanatçılarımızdan Bedia Muvahhit • 77
Usta Yazar Orhan Kemal • 79
Sevgili Çolpan İlhan • 82

- Zor Gün Dostu Hasan Kocamaz • 84
Yanık Kanatlı Beyaz Kelebekler • 88
Değerli Dostlarımız Mimar Uğur Bengisu ve
Arkeolog Rose Bengisu • 90
Sezen Aksu • 93
Şu Yemen Elleri Ne de Yamandır! Fotoğraf Sanatçısı
İbrahim Zaman • 95
Padişah Damadı ve Hanım Sultan • 98
Zarafet Kraliçesi Audrey Hepburn • 102
Onur Öymen - Bonn Kentinde Cumhuriyet Bayramı • 105
Maliye Bakanı Mesut Erez • 106
Akılların Efendisi Ayhan Songar • 109
Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nin Efsane
Ordinaryüsü Prof. Dr. Fahrettin Kerim Gökay • 111
Vehbi Koç'un Elinden Ödül Alıyorum • 114
Sakıp Sabancı • 117
Yazarlık Yolunda İlk Adımlar • 120
İlle de Öğretmen Olmak İstiyordum • 123
Kasımpaşa'dan Öğretmen Arkadaşım Hamdi Bey • 127
Mezarlıktan Çiçek Çalan Öğrencim • 128
Sokakta Para Çantam Çalındı • 130
Öğrencilerimle Uygulamalı Abdest Alma Dersi • 133
Yarım Kalma Kaygısı • 134
İngiltere'deki Dil Okulu • 136
İstanbul Boğazı'nı Buzlar Kaplamıştı • 140
Balcı Dayı • 141
Demokrasi Denemesini Elimize Yüzümüze Bulaştırdık • 143
Yassıada Duruşmaları • 145
Emekli Başbakanımız Nihat Erim • 146
6-7 Eylül Olayları • 147

Galatasaray Adası Bir Zamanlar, Taraftarların Yürek Atışları, Bu Adada Gümbürderdi • 149
Aşk Kapıdan Baktırır, Bazen de Bir Araba Dayak Attırır Utangaç Başkan • 153
Ece Ajandası Kullanmak Toplum İçin Ayrıcalıktı • 157 Sünnet Düğünü Kanlı Oldu • 159
İki Çocuk Anası Bir Öğretmen Olsam da Diskoya Gitmek İstiyorum • 162 Bir Yeşilçam Öyküsü • 163
Her Dem Anılası, İnsancıl Dostlar: Hasan Duman ve Gündağ Kayaoğlu • 167 Köylünün Baş Tacı Fötr Şapkası • 171 Sincan Tutukevi • 172 Mühendis Bey • 175 Miras • 177 Natır • 179
Aramızda Çok İlginç İnsanlar Yaşıyor • 181 Kim Derdi ki... • 184
Stockholm'de Yaşlı Bakımevi Arayan Ünlü Çift • 186 Ayakkabı Tamircisi Yaşar Ustanın Hafta Sonu Gezisi • 187 Gasilhane • 190
Kardeş Gibi Benimsediğim Bir Arkadaşım Vardı • 192 Çalar Saat Dile Geldi • 193
Annenizi Evlat Edinmeyi Düşünür müsünüz? • 194 Ben Eksikleniyorum İnsan Olarak! Eğitilmiş Köpekler, Sıradan Bir İnsanı Aşan, Öyle İşler Yapıyorlar ki! • 196 Güney Kutbu'ndan Kuzey Kutbu'na • 198 Orhan Kural • 199
Ankara Kitap Fuarı'nda Hayatıma Bir Kız Girdi • 202 Pembe Kızın Mora Dönüşümü • 207

A-Takımı Polis Köpekleri • 211
Gezi Dostları • 214
Gezgin Tipler • 217
Geminin Gülü Mini Minnacık Kadın • 220
Prens William ile Karşı Karşıyayız • 222
Değerbilir Olmak Uygarlık Koşullarından Biriymiş • 226
Anadolu Kaplanı Bir Beyefendi • 228
İsviçre Bankasındaki Kasa Dairesindeyiz • 230
Yaşama Sevgisi İçten Gelmeli • 232
Gazetede Yayımlanan İlk Öyküm “Baca Temizleyicisi”, Yük Vagonunda Kayboluyor • 234
Başka Bir Yılbaşı Gecesine Buyurun • 237
Nefret - 1 • 238
Nefret - 2 • 239
Ankara’yı Sel Basıyor • 241
Cehennemin Yolları, İyi Niyet Taşlarıyla Döşenmiş • 243
Kara Trenle Kütahya’ya Gidiyoruz. Hayatın Tadı Varsa, Tuzu, Biberi, Ekşisi Mayhoşu da Var • 246
Altın Bilezikler Havada Uçuşuyordu • 248
Maratonun Kaygısız Koşucusu Ali Bey • 251
İzmir’de Atatürk ile Yaşanan Balo Gecesi • 256
Tetamur Bey • 258
Alaattin’in Sihirli Dükkânı • 264
Seksen Sekiz Yıl Yaşamak, Kolay Değil Değerli Okurlarım • 266

Defne, Güneş ve Ece için

Düşlemeden Yazdıklarım: Maraton

Dünya havasını ilk soluduğumuz andan itibaren, gönüllü ve elbette zorunlu olarak, yaşam maratonuna katılmış oluyoruz. Bu aşamada içgüdüsel hedefimiz, hayatta kalmak.

İnsanlığın topyekûn katıldığı bu yaşam maratonunda, önceleri, bebek adımlarıyla ilerliyoruz. Giderek koşunun kurallarını öğrenip hızımızı alıyoruz. Koş Allah koş!

Ben, seksen sekiz yıllık maraton koşucusu olarak, dilim bir karış dışarıda, hâlâ koşmaktayım.

Bu yolda, uzak ya da yakından tanıdığım, pek çok koşucu oldu. Bunların bazılarıyla yan yana koştum, bazılarına teğet geçtim. Bazıları sağanak yağmura tutulmuşçasına ıslattılar. Bazen de, deprem anında olduğu gibi, korkuyla titredim. Gün geldi, koşucuların enerji ve yaşam yüklü esintileriyle kuşatıldım. İçimde ya zakkumlar ya da bahar çiçekleri açtı.

Bazı koşucuların, acı tatlı, güldürücü, düşündürücü, esin verici, yaratıcı vb etkilerini, sünger gibi emip varlığıma geçirmişim. Üstelik bununla yetinmeyip tüm bu birikimleri, özenle sarıp sarmalamış, bohçalayarak belleğimin derinliklerine saklamışım.

Şimdilerde, canım içimdeyken, bu bohçayı açıp içindekileri hâlen yaşam koşusunda ter dökmekte olanlarla paylaşmak istiyorum. Açıkçası, maraton boyunca edindiğim, dünyaya ve insana ilişkin gözlem, algı, görüş ve düşüncelerimi öte yakaya yüklenip gitmek istemiyorum. Yarışta her kaçınıcı olacaksam olayım, sona ulaşım ipi göğüslediğimde, yani son soluğumda, doğduğum andaki kadar arı duru bir sonsuzluk yolcusu olarak çekip gitmek isterim.

Bu istek, son zamanlarda iyice sardı beni. Yaşlılık dışında apaçık, vurucu bir nedeni varsa da ben henüz bulamadım, anlamamı ve anlatmamı sağlayacak bir görüş üretemedim. Ama, bu konuyu, yaşlılıktandır diye kestirip atmak da bence kolaya kaçmak olacaktır. Oysa tinsel ve zihinsel varlığım, kolaya kaçmaktan oldum olası köşe bucak kaçıp durmuştur.

Umudum odur ki, belleğimdeki bohçayı açıp içindekileri sizlerle paylaşmaya başladığımda, oluşturamadığım o vurucu görüşü, hep birlikte oluşturabiliriz.

Bu paylaşım isteği, tüm canlılara verilmiş olan, kendi soyundan döl üretme içgüdüsünü çağırıyor bana. Zaten, yaşam boyu yazdığım “91 adet” kitabı, hep evlatlarım olarak benimseyip değerlendirdim. Bu son çocuğum da dünyaya geldiğim andan bu yana katıldığım maratona dair izlenimlerim, etkilenişlerim sayılabilir.

Bu etkilenimler, elbette değişik zaman dilimlerinde, değişik ortam ve farklı insanların katılımıyla gerçekleşti. Bir tür, paylaşma, üleşme niteliğindeki bu anlatılar, tüm kitaplarımla birlikte, yaşamım ve sanatımla ilgili bir kalıt olacaktır.

Bu paylaşımlarda, maraton koşucularından, yani yaşarken yolumun kesiştiği, ilginç insanlardan söz edeceğim sizlere. Gezgin olarak, (116 ülke gezdim) hem ülkemde hem de altı kıtada, soluk soluğa koştum. Sizleri bilmem ama ben üç yaşımdan bu yana yaşadıklarımı anımsıyorum. Bu hal, belleğim için yorucu olsa da yakınmıyorum bu özelliğimden.

Sözün tam burasında belirtmek gereksinimi duyuyorum: Yazmaya başladığım bu yaşam maratonu paylaşımları, bilindik nitekte bir anı kitabı olmayacak. Anlatıların baş kahramanları, yaşam maratonunda karşılaştığım, cumhurbaşkanından, hapisanedeki tutukluya, en varlıklıdan, pek yoksula, aydından, kara cahile, en ünlüden, en sıradana, canını sevdiğim insanlar olacak. Ben sadece derleyici ve anlatıcıyım.

Bu paylaşımlarda tanıdıklarınıza, hatta kendinize bile rastlayabilirsiniz. Açıkçası, epey kalabalık olacağız. Kahramanlarımız, en belirgin özellikleriyle, olabildiğince kısa kısa, bu paylaşımlarda yer alacak. Kimi yerde, yırtık pabuçlu, burnu akan bir çocukla, kimi yerde, ülkemizin en varlıklı kişilerinden Vehbi Koç ve Sakıp Sabancı beyefendilerle, sayın Turgut Özal ile, Yaşar Kemal ile Minik Serçemizle, Kasımpaşalı öğrencilerim ve Hacı Hüsrevli Roman yurttaşlarımızla karşılaşacaksınız.

Pek etkin gazeteci, devlet adamı, büyükelçiler yanında, 1960'lar da Beyoğlu'nun en tanınmış bir barında gençliğini tüketen, güzel bir konsomatris de çıkacak karşınıza. Farklı kurumların, üst düzeyinde yer alan, pek değerli beyefendiler-hanıfendiler ve seçkin düşün

insanlarıyla da buluşacağız. Maraton'da koşarken, daha kimlere dokunup geçeceğiz bir bilseniz!

Saygı ve sevgiyle andığım Mevlana Hazretleri'nin deyimiyle, hamlara, olabildiğince teğet geçilecek. Yaşam fırınında yanmakta olanlarla pişmişler, ilginç yaşamlarıyla anılıp selamlanacak. Bazı kişilerin, gerçek adları verilmeyecek. Ulusumuza mal olmuş, örnek kişiler ise kendi adlarıyla, onurla anılacak burada.

Sevdiğim, saydığım değerli okurlarım, bilindiği gibi ben, 1963'ten bu yana kuşaklar boyu, yazdıkları çocuk ve gençler tarafından okunan, eğitimci-yazarım. Bu kitapta, yazarlığımın ilk yıllarındaki öykü yazarı kimliğime büründüm. Seksen sekiz yıllık maraton birikimimi, renk, yaş, cinsiyet, soy, ulus, inanç ayrımı yapmadan derleyip toparlayarak isteyen herkesle paylaşmaya karar verdim.

Paylaşımlara, görerek bakıldığında, şu gerçeğe yüz yüze gelinecektir: İnsanların, "cibilliyet" ya da "tıynet" diye anılan mayası, özü, aynıdır. Ancak bu maya, kimi kişide, baskın öge olarak üreyip, aynı, teknedeki mayalı hamurun, dışa taşması gibi kabardıkça kabarak insanı insan olmaktan çıkarabilir. Her şeyin azı karar, çoğu zarar biliyorsunuz.

Kimi kişilerde de bu maya, yoğunluğunu hiç yitirmeden, için için çoğalır. O kişiyi, bilimde, teknikte, sanatta vb yaratıcı kılar. Kabarıp taşmadan, dünyaya ve insanlık ilkelerine ayak uydurmamıza yardımcı olur.

Bu yargıya nasıl vardığımı soranlar olabilir. Yanıtım: Bu görüşü, hem yaşam boyu okuduğum değişik konulardaki kitapların sentezi hem de yeryüzünde 116 ülkeyi gezerken yaptığım gözlem ve incelemeler sayesinde edindim.

Elbette, bu yaşıma değin, yaşamın mengenesiyle, feleğin çemberinden geçerken yaşadığım deneyimleri de gözardı edemem.

Seksen sekiz yıl, görerek bakmak, sezgi bilenikliği, düşünce üretme koşullanmışlığı nedeniyle hep dumanım üstümde yaşadım. Bu yaşam biçimi beni, mermeri yontan heykeltıraşın yaptığı gibi, yonttu. Öze daha kolay ulaşmama yardımcı oldu.

"İyi de bu yaşında, belleğindeki bohçayı açıp içindekileri paylaşmaya ne ara ve nasıl karar verdin, a yazarım" diye soranlar olabilir. Ben de hiç kem küm etmeden, en doğal ve en gerçek halimle yanıtımı sunuyorum:

Eylül 2021’de, Yapı Kredi Yayınları’nda, doksan birinci kitabım olan, *Yanardağın Yankısı* adlı gençlik romanım yayımlandı. Toy bir yazarmışım da ilk kitabım çıkmışçasına sevindim. Kitap üzerinde üç yıl çalıştım. Yoruldum.

Tam dinlenme havalarına girerken, geçen gün, gazetede –Gazete okumaktan hiç vazgeçmedim. Her haberi dijital ortamda da izliyorum. Ancak gazetenin tadı başka– “genç bir tiyatro sanatçısının, evinde ölü bulunduğu” haberini okudum. Her zaman olduğu gibi, yine içim cız etti.

Çünkü zihnimde, o çocuğun, eski bir öğrencimin, biricik oğlu olabileceği, sezgisi belirdi. Bu sezginin, gerçek mi yoksa yanılgı mı olduğunu döküp düşünürken telefonla bir başka eski öğrencim aradı. O da aynı benim gibi, ölen gencin, aynı dönemde, aynı sınıfta öğrenim gören arkadaşının oğlu olmasından kuşkulandı. Demek ki ikimizin de belleğindeki bazı bilgiler kıpırdanıp konu ve kişiyle ilgili anılarımızı, yüzeye çıkarmışlar.

Ben bu iki hanımefendinin ortaokul yıllarında özel öğretmenleriydim. Yıllar geçtikçe seyrek görüşür olmuştuk. Herkes maratonda soluk soluğa koşmaktaydı çünkü. Ama birbirimizden hiç kopmamıştık. Özel günlerde, Amerika’dan bile arayanlar vardı öğrencilerim arasında.

Beni arayan öğrencim, o dönemde, Türkiye’nin tekstil alanında başı çeken, büyük fabrikatörlerden birinin torunuydu. Oğlunun, ölmüş olduğunu düşündüğümüz öğrencim ise, İstanbul’un çok tanınmış ve pek varlıklı avukatlarından birinin kızıydı.

Özel ders verdiğim öğrenciler hep kızlardı. O dönemde aileler oldukça tutucuydu. Evlerine erkek öğretmenin girip çıkmasından gocundukları için, kızlarına kadın öğretmenden özel ders aldirmayı yeğliyorlardı. Açıkçası, başım kalabalıktı.

Beni arayan öğrencimin adı Özge’ydi. “Gülten abla” diyerek söze başladı. Oğlunu yitirdiğini varsaydığımız öğrencimin, acı kay-bından yakınarak “Hani sizin de özel öğrenciniz olan, tanınmış bir avukatın kızı vardı. Okulda da aynı sınıftaydık onunla. Ben o kızın adını unuttum. Siz zamana, kişilere, olaylara not düşmeye meraklısınızdır. Acaba diyorum...”

Ben de hemen, onun ahlanıp vahlanmasına katıldım:

“Sevgili kızım, inanır mısın? O öğrencimin adını, ben de ke-

sinlikle anımsayamadım. Ama gazetede, ölen genci görünce, o öğrencim belirdi belleğimde, şimdiki gibi altmış yaşındaki haliyle değil de 13-14 yaşındaki haliyle. Kendisiyle uzak geçmişte, birkaç kez buluşmuştuk bizim evde. Yazar olmayı düşünüyordu. Anladığım kadarıyla, yazarlık atılımında, yüreklendirilmek istiyordu. Gereken ilgiyi gösterdim. Daha sonra yollarımız ayrıldı. Sokakta bile rastlaşmaz olduk. Ben de adını, belleğimin derinliklerine gönderdim besbelli.”

Özge üsteledi:

“Gülten ablacığım, özel kişilerin telefonlarını not ettiğiniz, eski telefon defterleri vardı sizde. Huyunuzu biliyorum. Onları atması olamazsınız. Eğer duruyorlarsa, bir göz atsanız!”

Öğrencim haklıydı. Geçmişe dayalı notlar konusunda, yazarlığım nedeniyle olsa gerek, pek tutucuyumdur. On beş yıllık öğretmenlik geçmişimden kalma, not defterlerimi bile yok etmedim. Yıllar sonra bir ara o not defterlerime şöyle bir göz atmışlığım bile var. İçimden, “Bu çocuklar kim bilir şimdilerde nasıl birer insan oldular; nerelerde, nasıl yaşıyorlar... Vaktim olsa da araştırabilsem” gibisinden bir heyecan dalgası esip geçmişti. Ama bu düşümü gerçekleştiremedim.

Kulaktan kulağa edindiğim bazı bilgilere göre, öğrencilerimden biri, babası gibi Beşiktaş pazarında sebze tezgâhı açıyor. En çalışkan öğrencim ise, İzmit'te tutukevindeydi bir dönem. Saf çocuğa patronları, kural dışı, bono, çek ve senet imzalatarak başını yakmışlar. Her neyse. Ben Özge'nin önerisine uyararak eski telefon defterine gömüldüm.

1969 yılında, Nişantaşı'nda on yıldır yaşadığımız sobalı evden, aynı semtte yer alan, Şakayık Sokak'ta, kaloriferli bir kata taşındık. Aynı zamanda evimize, ilk kez telefon aldık. Bu telefonla birlikte, kara kaplı bir ev rehberi de edindik. Halen, işte o rehber, çalışma masamda duruyor. Çünkü, seyrek de olsa, o deftere başvurduğumuz oluyor. Ölmüşlerimizin mezarlık adresleri, bile bu yarım yüzyıllık defterin son sayfasında kayıtlı.

Elbette, yaşam gereği edindiğimiz birçok özel not da o defterde yer alıyor. Ama o notların çoğu geçerliliğini yitirdi. Çünkü yaşam kaynakları kurudu. Onlar gibi rehberde telefon numarası yazılı olan pek çok insan da dünya değiştirdi.

Arada, geçmişten birinin telefon numarasını ararken, ölenlerin adlarını gördükçe, burnumun direği sızlar. Her birini rahmetle anar, özlemle selamlarım. Bu rehberi, elimin altında tutma nedenimi düşündüm bu yazıyı yazarken, karmaşık duygularla kuşatıldım.

Gerçekten, yıllardır bu deftere hiç yeni isim kaydetmemişiz. Çünkü, cep telefonlarına işliyoruz yeni kişileri. Ama bu kara kaplı defteri ortadan kaldırmak da hiç aklımıza gelmiyor.

Bugün o rehber, birdenbire gündeme geliverdi. Ancak araya-
cağım kişinin adı unutulduğu için, rehberi satır satır incelemem gerekiyor. Çağrışım yoluyla belki, onu bulabileceğimi umuyorum.

Allah'a şükür, daha fazla zorlanmadan, öğrencimin adını, soyadını anımsadım. Rehberde numarası yoktu yazık ki! Özge'yi arayarak durumu bildirdim. O, oğlunu kaybettiğini varsaydığımız öğrencimle, iletişim kurup gerçeği öğrenmeyi üstlendi.

Ölen genç sanatçıyı, her kimin oğlu olursa olsun, rahmetle anarken, bir yandan da Allah'a şükrediyorum. Tüm bu gelişmeler olmasaydı. Ben kocamış rehberin içine dalamazdım. Anamdan doğalı beri de gönüllü olarak soluk soluğa koşmakta olduğum yaşam maratonunun bilincine varamazdım. Yarım asırlık rehberlere dayanarak bu kitabı yazamazdım. Ancak, maratону yazarken sadece bu rehberle yetinmedim. Geçmiş zamanlar katmanında, sessiz soluksuz bekleşip duran, cep defteri niteliğindeki, Ece Ajandalarına da başvurdum. Yetmedi, halen kullanmakta olduğum, cep telefonundaki rehberin, dökümünü yaptım. Haftalarca, kâğıda döktüğüm, kırk elli yıllık rehberler dosyasıyla, kucak kucağa yaşadım.

Bu eylem sürerken, altmış yıllık yazarlık yaşamımda, hiç duyumsamadığım, acı tatlı duygu ve düşüncelerle hal hamur oldum. Sağlıklarında hep birlikte maratonda koştuğumuz kişiler, birer birer belleğimde dirilip adeta karşıma dikildiler.

Bu kitapta yer alacak olanların çoğu, öte dünyaya göç etmiş kişiler. Onlardan bazılarının, acı tatlı yaşanmışlıkları da yazılacak elbette. Ama, belleğimin günceller katmanında yer alan, en az ötekiler kadar adı anılmaya değer, epey bir dostum var. Kardeşim dediğim, oğlum, kızım gibi benimseyerek, sevip saydığım insanlar. Onlara ilişkin yaşam paylaşımlarımı, kahramanların gerçek isimlerini açıklamadan yapacağım.

Daha önce de belirttiğim gibi, bu kitap bilindik nitelikte bir anı kitabı değil. Kır, orman ve dağ çiçekleri yanında, özenle yetiştirilmiş, sera çiçeklerinden de derlenmiş, çok özel bir buket.

Yaşanmışlıklarımız halen, dumanı üstünde olduğundan, pek sevgili ve saygın dostlarımı, yaşamın akışı içinde bana iyilik yapıp destek olanları, şimdilik isimlerini anmadan, sadece içtenlikle selamlamak istiyorum.

Ben 1935 doğumlu biri olarak, iki çağda da yaşamış, şanslı kişilerden sayıyorum kendimi. Yirminci yüzyılın ilk yarısının son diliminde, dünyaya gelmişim. Yirmi birinci yüzyılın ilk yarısının ilk çeyreğini yaşıyorum şimdilerde. Ne mutlu bana!

Kurtuluş Savaşımız'ın, dumanı tüten destanlarıyla büyüdüm. Ardından, İkinci Dünya Savaşı'nın, kıtlık ve yoksunluk yılları geldi. O süreci de ölmeden "veremi yenerek" aştım.

Türkiyemiz'in, sosyal yaşamında oluşan ilkleri, yani Devrimleri, içime sindire sindire yaşadım. Ülkemin, ekonomik, politik, eğitim ve sanat alanlarında ortaya çıkan çalkantılarda, yayıktaki ayran gibi, sallandım durdum. Ama değişip de "kesmik"e dönüşmedim.

Yaş nedeniyle, bedensel uyumumda aksamalar oluyor. Özellikle dizlerimden ne tehditler alıyorum bir bilerseniz! Onlarla iyi geçinmeye çalışıyorum. Ama zihnim, belleğim, hele hele ritmi bozuk yüreğim, maraton koşusunda henüz pes etmediler. Hâlâ koşuculara ayak uydurmaya özen gösteriyorum. Çünkü hayat, acı tatlı her haliyle çok güzel. Ölüm acısı insanı, her ne kadar, feleğini şaşırma hallerine düşürüyorsa da! Çünkü bu acıyla, neydik, ne olduk, ne olacağız soruları, dank dank kafana iniyor balyoz gibi.

Yine de yaşamak istiyor insan. Bu yüzden, en sevdiğini yitirsen de Osman Müftüoğlu Hoca'nın, Feyza Erkan Hoca'nın ve Sabahattin Umman Hoca'nın önermiş oldukları günlük ilaçlarını hiç aksatmadan alıyorsun.

Anlatıları sizlere, bilindik zamanlama kurallarına ya da alfabetik diziye göre sunamıyorum. Çünkü uyarılarım olan rehberlerde böyle bir yöntem yok. Yadırgayabilirsiniz ama, aceleyle not edilmiş telefon numaralarının bazıları, alfabetik düzene göre yazılmamış.

Çünkü 1969'da, rehber kayıtlarına başlamaya başladığımızda, büyük oğlum on, küçük oğlum ise üç yaşındaydı. Rehber, bilinçsizce dalıp çıkıyorlardı. Büyük oğlumuz, okul arkadaşlarının telefon numaralarını yazıyor, küçük ise kaşla göz arası, ağabeyine öykünerek sayfaları kıyasıya çiziyordu.

Bugün ise rehber, alıcı gözle baktığımda, beni etkilemiş olan isimlerle karşılaşırıyordum. Ossaat onlarla ilgili yaşanmışlıklar diriliyordu belleğimde. Emektar telefon rehberlerimizi, satır satır incelerken, öylesine alışılmadık bir bilinç belirdi ki varlığında! Bu bilincin dürtüsüyle, pek çok konuya, kişiye ve yaşanmışlığa uyanmış oldum. Bu uyanışın verdiği coşkuyla, geçmişte maraton koştuğumuz omuzdaşlarımızın bazılarını gündeme getirip onları kalemimle selamlamaktan kendimi alamadım. Bazıları derken belleğimde deniz feneri gibi çakararak beni kendilerine yönlendirenler demek istiyorum.

Bunları sizlere sunmak için hazırlanmaya başladım. Ancak bu çalışma pek de kolay olmadı. Yanılgı ya da yanlış anlaşılma olmasın diye, geçmişe dönük epey bir kaynağa başvurmam gerekti.

Gülünç ya da hüzünlü ya da gerilimli... Her neyse! Bakın bakalım, hangileri ilginizi çekecek, hangileri sizi etkileyecek. Hangilerine dudak büküp geçeceksiniz. Hangilerini, düşünce mabedinize davet edip onlarla ilgili ne tür düşünceler, yargılar üreteceksiniz!